

Poemas

Joan Vinyoli

Traducció: Eligio Díaz Garaygordóbil

El primer estel

Dolce e chiara è la notte e senza vento

G. Leopardi

Al fons de tot es dreça una muntanya
prometedora, el dia ja finit.
Es bo no tenir sempre el que volem
i bastir una cabana d'esperances:
així, per l'entrellum, el primer estel
fulgura net, silenciós incita,
sense fer mal, a un goig que no turmenta
que sigui breu; sabem que en esvanir-se
serà tot lluminària el firmament.
No em puc, doncs, plànyer de la meva sort;
aquí m'estic ple de pressentiment
d'una vida auroral sempre futura
que és ara sols nit clara sense vent.

La primera estrella

Dolce e chiara è la notte e senza vento

G. Leopardi

Al fondo de todo se eleva una montaña
prometedora, el día ya termina.
Es bueno no tener siempre lo que queremos
y construir una cabaña de esperanzas:
así, por la entreluz, la primera estrella
fulgura límpida, y silenciosa incita,
sin hacer daño, a un goce que no atormenta
que sea breve; sabemos que al desvanecerse
será todo luminaria el firmamento.
No puedo, pues, lamentar mi suerte;
aquí estoy pleno de presentimientos
de una vida auroral siempre futura
que ahora es sólo una noche clara sin viento.

Vindrà la mort

Vindrà la mort i els ulls m'arrencarà:
veuré llavors un altre firmament.
La finitud és un vaixell varat,
l'hortalissa que menjo no té cucs,
el silenci m'impregna de clarors.
La mort és purament un canvi més.

Vendrá la muerte

Vendrá la muerte y me arrancará los ojos:
veré entonces otro firmamento.
Es un navío varado la finitud,
la hortaliza que como no tiene gusanos,
el silencio me impregna de claridades.
La muerte es solamente un cambio más.

Cançó blava

Rien, cette écume, vierge vers...

S. Mallarmé

Aquest endins del blau de la paraula,
blau cap a blau, cap a més blau encar,
és com parar migdialment la taula
dels somnis, per atzar,
a trenc de mar,
quan gira el far.

Allò que has fet o que pretens, de fet,
aconseguir és sols prendre la droga
del ser-feliç como beure un vas de llet.
Doncs tanca els porticons de la finestra groga
i tot se't farà blau. (M'enfilaré primer
a un tamboret per arribar a la soga
d'on penja el ninot blau de Klee.)

No goso fer
res absolutament sinó, quiet,
mirar el dedins secret del blau de la paraula.

Canción azul

Rien, cette écume, vierge vers...

S. Mallarmé

Este adentro del azul de la palabra,
azul hacia azul, hacia más azul todavía,
es como poner meridianamente la mesa
de los sueños, por azar,
a golpe de mar,
cuando gira el faro.

Lo que has hecho o pretendes, de hecho,
conseguir, es sólo tomar la droga
del ser-feliz como beber un vaso de leche.
Luego cierra los postigos de la ventana amarilla
y todo se te hará azul. (Primero treparé
a un taburete para llegar a la soga
de donde cuelga el muñeco azul de Klee.)

No oso hacer
absolutamente nada sino, quieto,
mirar el interior secreto del azul de la palabra.

De Domini magic

I

Mai-més i Sempre són germans
irreconciliables, de naixença, en l'home.
En va cerquem, en va trobem:

allò
que és assolit esdevé sempre, a l'acte,
mai més, com engolit per una
boca voraç.

I tot seguit projectes
desenfonyats de nou, experiments, deliri
de ser feliç, fressa de clarions
a la pissarra de la vida:

l'aire
que respirem se'ns torna a voltes música,
una gota de rou tot d'una es fa verí.
Tot és un jeroglífic cada cop
més complicat de desxifrar; fascina,
però, con mirar el foc o el mar o la boirosa
planura dels records.

Els mots, en veritat,
no són sols per entendre'ns pel que signifiquen,
sinó per descobrir el que, transparents, oculten.

Elegia de Vallvidrera

I

Per què paraules? Aquest blau intens
del mar és prou. Miro la ratlla fixa
de l'horitzó,

mar grandió, i quanta
riquesa guardes, per a qui? Jo no sóc bus
que cerca vells tresors: el que m'atreia,
perles que abans havien estat ulls,
no ho troba algú tot sol, ans calen dos,
amb una sola, neta, lliure, confluent
mirada que es projecti més enllà
de tota perla –sols llavors hi arriben
“feliços pocs”.

No, jo sóc sol, però l'embat
de les onades em conforta. Tot és lluny i prop,
i no s'acaba mai aquest viatge
per les paraules:

ja no tinc res més.

IV

Ara puc dir: sóc a la font i bec,
i bec fins a morir-me
de set de voler més no sabent què,
que és així com no es mor
en veritat del tot: vivint en la fretura
d'alguna cosa sempre.

Sense

fretura, què seria de nosaltres,
aquests a qui fou dat el privilegi
de la santa follia de ser càntic,
vent desfermat, incendi
que es destrueix a si mateix, mentre salvades
queden les coses que tocà i més pures.
Oh, illuminats! La nostra
comesa humil: obrir del tot orelles
al primigeni cant
i declinar.

IV

Ahora puedo decir: estoy en la fuente y bebo,
y bebo hasta morirme
de sed de querer más no sabiendo qué,
que así es como no se muere
en verdad del todo: viviendo siempre
en la carencia de alguna cosa.

Sin

carencias, qué sería de nosotros,
estos a quienes fue dado el privilegio
de la santa locura de ser cántico,
viento desatado, incendio
que se destruye a sí mismo, mientras salvadas
quedan las cosas que tocó, y más puras,
¡Oh, iluminados! Nuestro
humilde cometido: ser todo oídos
al primigenio canto
y declinar.

De Passeig d'aniversari

Tres figuras de pie, 1953